

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนบุคคล
ของ นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๗/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๒๕/๒๕๕๐

วันที่ ๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ประเด็นวินิจฉัย

ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งในสาระสำคัญต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความตามสำเนาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม พ.ศ. ประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนเลขาธิการวุฒิสภาว่า วาระที่หนึ่งขึ้นรับหลักการ ในการประชุมครั้งที่ ๓๑/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ มีสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติลงชื่อมาประชุม ๒๐๖ คน ลา ๓๓ คน จากจำนวนสมาชิกทั้งหมด ๒๓๙ คน ผลการลงมติปรากฏว่า มีผู้เห็นด้วย ๑๖๖ คน ไม่เห็นด้วย ๑ คน รวม ๑๖๗ เสียง แสดงว่าขณะลงมติ มีสมาชิกไม่ถึงกึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงไม่ครบองค์ประชุม เป็นการไม่ชอบตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น และไม่อาจนำไปสู่การพิจารณาในวาระที่สองและวาระที่สามได้ ยิ่งกว่านั้น ยังปรากฏอีกว่าขึ้นลงมติในวาระที่สามของร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ในการประชุมครั้งที่ ๕๔/๒๕๕๐ วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๐ มีสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติลงชื่อมาประชุม ๒๐๔ คน ลา ๔๕ คน จากจำนวนสมาชิกทั้งหมด ๒๔๙ คน ผลการลงมติ มีผู้เห็นด้วย ๑๖๖ คน ไม่เห็นด้วย ๔ คน งดออกเสียง ๒ คน รวม ๑๖๕ เสียง แสดงว่าขณะลงมติ มีสมาชิกไม่ถึงกึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น เป็นการไม่ชอบตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๒๖ วรรคหนึ่ง เช่นเดียวกัน

LIRT

ปัญหาว่าการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม พ.ศ. ชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ นี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติจะมีได้ส่งมาให้วินิจฉัยในประเด็นข้อนี้ ศาลรัฐธรรมนูญก็มีอำนาจยกขึ้นมาวินิจฉัยเองได้ ตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๖ วรรคสอง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕) และไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีก เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง

จึงมีความเห็นว่า การตราพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม พ.ศ. ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๒๖ วรรคหนึ่ง และตกไปตามมาตรา ๑๕๔ วรรคสาม

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ